

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: M.K.**, státní příslušnost Ukrajina, nar. x, t. č. pobytem x, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Bezručova 2796, Mělník, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. KRPS-84953-12/ČJ-2017-010026,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2017, čj. KRPS-84953-12/ČJ-2017-010026, **se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž stanovil dobu trvání zajištění na 60 dnů.

Žalobce předně poukázal na to, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále § 123b, § 123c a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, stejně tak jako § 179 odst. 1 a 2 téhož zákona ve spojení s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.), ve spojení s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“)].

Žalobce konkrétně namítl nezákonnost zajištění s tím, že k omezení jeho osobní svobody došlo na nepřiměřenou dobu. Poukázal v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro

zajištění cizinců mimořádným institutem, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou. Z judikatury ESLP plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí ve věci *Saadi proti Velké Británii*). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze přitom zbavení osobní svobody dle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí ve věci *Chahal proti Spojenému království*). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ve věci *M. a ostatní proti Bulharsku*). V dané věci žalovaný ve výroku a na str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že lhůta trvání zajištění je stanovena na dobu 60 dnů, a to vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. V dalším textu odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl jednotlivé úkony, které v průběhu realizace správního vyhoštění bude nutné učinit, k čemuž dodal, že doba k zajištění těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 dnů a s ohledem na výše uvedené je přesvědčen, že doba zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená. Uvedené konstatování je podle žalobce v přímém rozporu s výrokem napadeného rozhodnutí a představuje vadu, která musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil realizovatelnost vyhoštění, neboť ve vztahu k zemi původu žalobce neuvedl žalovaný žádnou úvahu nad rámcem konstatování, že v zemi původu pobývají členové rodiny žalobce, ze které by vyplývalo, že realizaci vyhoštění nedojde k porušení mezinárodních závazků ČR.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že shledal naplnění kumulativních podmínek dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce stvrdil svým podpisem. Žalovaný rovněž na základě konkrétních okolností případu odůvodnil, proč by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v § 124 odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Žalovaný se nedomnívá, že by postupoval v rozporu s § 2, § 3 či § 68 odst. 3 správního řádu, neboť zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, popsal tento stav v napadeném rozhodnutí a v odůvodnění se plně vypořádal se všemi důvody výroku rozhodnutí, uvedl podklady, z nichž vycházel i úvahy, jimiž se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právním předpisů. Během řízení nedošlo k žádným návrhům či námitkám ze strany žalobce, ani k vyjádření k podkladům. Žalobce naopak při výsledku uvedl, že si přeje být umístěn do záchytného zařízení. K námitce týkající se porušení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že při vydání rozhodnutí o zajištění zvažoval možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Lustrací však zjistil, že žalobce na území ČR nemá v evidencích policie nahlášenou adresu pobytu. Z jeho výpovědi vyplývá, že na území ČR žil nejprve v Praze na ubytovně, poté v Kladně u kamaráda a v současné době nemá kde pobývat. Následná kontrola by tedy nemohla být provedena. Žalobce dále nevlastní žádné peněžní

prostředky a není zde nikdo, kdo by za něho mohl složit finanční záruku. Pokud jde o opatření spočívající v povinnosti se osobně hlásit na policii, sám žalobce sdělil, že není schopen se dostavovat. Podle žalovaného jsou tedy splněny důvody k zajištění, neboť z jednání žalobce po dobu pobytu na území ČR nesporně plyne, že nejeví snahu zlegalizovat svůj pobyt. Po svém příjezdu v roce 2014 na půlroční polské vízum zde nelegálně pracoval a neobstaral si žádné povolení k zaměstnání. Po skončení polského víza si neobstaral nové a nadále zde pobýval neoprávněně a pokračoval v zaměstnání bez pracovního povolení. Po celou dobu pobytu žalobce neměl snahu zlegalizovat si pobyt. Jak v protokolu uvedl, měl kde bydlet a měl práci, tudíž neměl potřebu zlegalizovat pobyt. Tu měl až dne 16. 3. 2017, kdy přišel o práci a o bydlení. V protokolu dále uvedl, že se bál odjet na Ukrajinu, jelikož tam byla válka, avšak nikdy v minulosti nevyužil možnosti požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Svým jednáním tak demonstruje neúctu k českému právnímu řádu. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by proto bylo nedostačující a neplnilo svůj účel, a není zde záruka, že by žalobce z území vycestoval. Žalovaný na základě toho usoudil, že uložení zvláštního opatření by ohrozilo výkon práva, tedy skutečné realizace vyhoštění, a proto rozhodl, že v tomto případě považuje uložení zvláštních opatření za nepostačující, neboť v jeho chování spatřuje nebezpečí, že by mohl nadále mařit nebo ztěžovat výkon o správním vyhoštění a nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný dále k namítanému porušení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvedl, že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl nadále mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestovat z území ČR. Žalobce si po celou dobu svého pobytu nevyřídil potřebné povolení k pobytu nebo zaměstnání a dokonce si ani neopatřil náhradní doklad po jeho ztrátě. Po celou dobu pobytu zde porušoval právní předpisy, k čemuž se doznal při výslechu. Existuje důvodný předpoklad, že v případě, že by měl kde bydlet a měl práci, porušoval nadále právní předpisy a spoléhal, že nebude kontrolován. Žalovaný dodal, že žalobce ve své výpovědi uvedl, že se chce vrátit na Ukrajinu a zajištění je výhodnější z důvodu urychlení celého procesu. Pokud jde o porušení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že země původu žalobce je v současné době bezpečná. Při všech správních vyhoštěních v poslední době žalovaný obdržel od Ministerstva vnitra informace, že cizinci mohou v současné době vycestovat na Ukrajinu. Navíc žalobce má trvalou adresu v Rivenské oblasti, kde ani žádné boje neprobíhaly a tato část Ukrajiny je bezpečná. Žalobce sice ve své výpovědi uvedl, že neodcestoval z důvodu války, ale více se k věci nevyjádřil, nesdělil nic konkrétního, i když byl tázán. Naopak sdělil, že se chce do své země vrátit a nejrychlejší cesta bude, když bude zajištěn, jelikož nemá cestovní doklad ani finanční prostředky. Žalovaný stanovil trvání zajištění v délce 60 dní od omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby zajištění přihlédl k době, která je nutná k ověření totožnosti cizince prostřednictvím zastupitelského úřadu a k zajištění náhradního cestovního dokladu, kdy tyto procedury mohou trvat 1 - 3 týdny, v některých případech i déle. Po zajištění těchto procedur může teprve dojít k zabezpečení dalších přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné státy, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát. Doba k obstarání těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za to, že doba trvání zajištění stanovená na 60 dnů je přiměřená. Žalovaný dále zdůraznil, že ztrátu cestovního dokladu si žalobce přivodil sám, avšak do současnosti sám nepodnikl nic k získání nového nebo náhradního dokladu. Naopak, až když neměl finanční hotovost a bydlení, dostavil se na policii a sdělil, že chce být zajištěn a policie teď musí zajistit vše potřebné za něj. Žalovaný doplnil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo administrativní chybou k uvedení toho, že

„doba zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená“. Dne 16. 3. 2017 bylo vydáno usnesení čj. KRPS-84953-33/ČJ-2017-010026 a opravné rozhodnutí o zajištění čj. KRPS-84953-31/ČJ-2017-010026, které byly předány Ředitelství služby cizinecké policie a budou doručeny i žalobci. Žalovaný zdůraznil, že po celou dobu řízení nedochází k průtahům v řízení o správním vyhoštění. Doba zajištění stanovená na 60 dnů je přiměřená a žalovaný činí všechny potřebné kroky k realizaci vyhoštění v co nejkratší době. Ve všech případech zajištění cizinců k dané problematice přistupuje aktivně a svědomitě, po celou dobu zajištění zkoumá, zda přetrvávají důvody zajištění. V daném případě podle žalovaného důvod k zajištění trvá, neboť žalobci dosud nebyl vystaven náhradní doklad ani nebyla ověřena jeho totožnost. Závěrem pak žalovaný k námitce, že se nezabýval realizovatelností vyhoštění, odkázal na část odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že na základě poznatků ze své praxe považuje vyhoštění cizince na Ukrajinu za zcela reálné. Neshledal žádný důvod, aby toto vyhoštění nebylo realizovatelné, ani ze spisového materiálu neplyne žádná překážka bránící realizaci vyhoštění. K fyzickému vyhoštění státních příslušníků Ukrajiny dochází zcela běžně v poměrně krátkých a zákonných lhůtách, samozřejmě za předpokladu, že cizinec vlastní cestovní doklad, případně jiný doklad domovského státu, na základě kterého není pochybnosti o jeho státním občanství a totožnosti. Pokud doklad nevlastní, musí proběhnout procedura ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. K tomu žalovaný podotkl, že pokud se žalobce dostal do situace, kdy nevlastní žádný doklad totožnosti vlastní vinou, situaci neřešil, pak musí počítat s důsledky svého jednání. V souběhu s neoprávněným pobytem, absencí finančních prostředků, absencí bydliště a dřívejším nerespektováním právních předpisů, mezi tyto důsledky může patřit i zajištění.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 14. 3. 2017 dostavil na OPKPE Kladno s tím, že na území ČR pobývá bez cestovního dokladu a platného povolení k pobytu (úřední záznam ze dne 16. 3. 2017, čj. KRPS-84953-1/ČJ-2017-010026). Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění (oznámení čj. KRPS-84953-9/ČJ-2017-10026) a byl proveden jeho výslech (protokol čj. KRPS-84953-10/ČJ-2017-010026), v rámci něhož žalobce uvedl, že na území ČR přicestoval přes Varšavu na základě pracovního víza vydaného Polskou republikou v září roku 2014. V ČR pracoval převážně na stavbách a bydlel na ubytovně, přičemž si byl vědom jak nelegálního pobytu, tak nelegálního zaměstnání. Po skončení platnosti víza se nevrátil do vlasti kvůli probíhající válce. Žalobce dále uvedl, že se dostavil na policii za účelem legalizace pobytu na území a dodal, že v současnosti nemá žádné zaměstnání ani zajištěné bydlení. Pokud by o zaměstnání a bydlení nepřišel, pobýval by na území ČR nadále, nemá žádné finanční prostředky ani nikoho, kdo by za něj mohl složit finanční záruku, nemá žádnou stálou adresu na území ČR a není schopen se pravidelně hlásit na policii, protože nemá auto a neví jak se na policii dostat. Žalobce výslovně požádal o umístění do zařízení pro zajištění cizinců, aby se urychlil jeho návrat na Ukrajinu. K hrozbě nebezpečí z politických, náboženských nebo jiných důvodů na Ukrajině uvedl, že se bojí, že by mohl jít do vězení.

Jak ze správního spisu dále plyne, dne 14. 3. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž s odkazem na § 125 odst. 1 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění na 60 dnů. Opravným rozhodnutím k zajištění ze dne 16. 3. 2017, čj. KRPS-84953-31/ČJ-2017-010026, pak žalovaný opravil části výroku žalobou napadeného rozhodnutí znějící „podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., policie stanoví dobu trvání zajištění na 60 dnů“ na výrok „Doba zajištění cizince je stanovena na 60 dnů, ode dne omezení osobní svobody“. Usnesením ze dne 16. 3. 2017, čj. KRPS-84953-33/ČJ-

2017-010026, pak žalovaný opravil odůvodnění a poučení žalobou napadeného rozhodnutí, kdy mimo jiné v prvním odstavci strany 4 opravil poslední větu tak, že „*S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovena na 60 dnů je přiměřená*“.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud v daném případě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci jednání ve věci nepožadovali a soud neshledal jednání nezbytným pro projednání věci (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*“. Jak plyne z § 179 odst. 1 téhož zákona, „*vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“ (odst. 1), přičemž „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“ (odst. 2).

Krajský soud v Praze k podané žalobě nejprve uvádí, že za řádnou žalobní námitku ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nelze považovat prostý výčet ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo dle názoru žalobce dojít. Soud proto nemůže považovat za řádnou žalobní námitku obecné tvrzení žalobce o porušení ustanovení § 2, § 3 správního řádu a § 123b, § 123c zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v následující argumentaci v rámci žaloby nijak nespecifikoval, v čem spatřuje porušení těchto ustanovení zákona, a tedy v rozsahu těchto tvrzení nesplnil svou povinnost uvést, z jakých skutkových právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. V tomto ohledu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž „*žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 92/2005-58).

Soud proto v návaznosti na výše uvedené přímo přistoupil k hodnocení stěžetí konkretizované námitky žalobce spočívající v tom, že dané zajištění je nezákonné, protože k omezení osobní svobody žalobce došlo v rozporu s § 124 odst. 1 písm. b) na nepřiměřenou dobu. Žalobce v této souvislosti jednak obecně poukazoval na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu a ESLP, k čemuž je však nutno uvést, že ani v tomto ohledu tyto závěry nekonfrontoval s konkrétními pochybeními žalovaného. V návaznosti na to nicméně žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí stanovil dobu zajištění na 60 dní, avšak v odůvodnění uváděl dobu 30 dní. Žalovaný přitom ve vztahu k této námitce argumentoval tím, že doba 30 dní byla v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedena v důsledku administrativního pochybení, které již bylo odstraněno usnesením ze dne 16. 3. 2017. Jak již bylo výše uvedeno, soud v projednávané věci ze správního spisu ověřil, že žalovaný skutečně vydal opravné usnesení, kterým část odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí změnil tak, že v prvním odstavci str. 4 poslední větu odůvodnění opravil tak, že údaj o době zajištění uvedený v této větě původně v rozsahu 30 dnů nahradil dobou 60 dnů.

Otázkou požadavků na podobu odůvodnění výroku určujícího dobu trvání zajištění se již judikatura správních soudů opakovaně zabývala. Poukázat je v této souvislosti nutno především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, na který ostatně poukazuje též žalobce. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku mimo jiné výslovně dovodil, že *„obligatorní součástí výroku, která má povahu vedlejšího ustanovení, je určení doby trvání zajištění“,* přičemž *„řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Tím spíše tehdy, jestliže stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd.“.* Nejvyšší správní soud přitom v jím projednávané věci neshledal odůvodnění doby zajištění dostatečným, neboť zde absentovaly konkrétních skutkové a právní důvody výroku, přičemž shrnutí skutkových důvodů ani v rámci odůvodnění „hlavního“ výroku o zajištění neshledal Nejvyšší správní soud pro odůvodnění délky zajištění postačující. V nyní zdejším soudem projednávané věci žalovaný stejně jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem odůvodnil dobu trvání zajištění žalobce předpokládanou složitostí realizace správního vyhoštění žalobce, ovšem nadto žalovaný v nyní projednávané věci dodal, že k zabezpečení přepravních dokladů Ředitelstvím služby cizinecké policie (letenky či vyjednání průvozu a převzetí domovským státem) je potřebná doba přibližně 30 dní. V návaznosti na výše uvedené pak uzavřel, že doba trvání zajištění stanovená na 60 dnů (ve znění zmíněného opravného usnesení) je přiměřená. S ohledem na výše uvedené tedy nelze výrok stanovující dobu zajištění žalobce označit za zcela neodůvodněný či zjevně nepřezkoumatelný, neboť žalovaný uvedl konkrétní úkon, jenž je třeba učinit pro uskutečnění správního vyhoštění žalobce, přičemž uvedl dobu, která je k takovému úkonu zpravidla zapotřebí. Žalovaný ovšem tímto způsobem odůvodnil trvání zajištění žalobce pouze po dobu 30 dní a žádné další důvody trvání zajištění v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl. Pouze nad rámec toho v obecné rovině konstatoval, že je povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, takové odůvodnění však ani s přihlédnutím k vydanému opravnému usnesení nelze považovat za dostatečné a naplňující požadavky vyžadované shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný sice ve vyjádření k žalobě vysvětlil, že vzhledem k absenci jakýchkoli dokladů žalobce je pro realizaci vyhoštění zapotřebí opatření nových respektive náhradních dokladů,

což může trvat přibližně 1 až 3 týdny, ovšem toto doplnění nemá na nedostatečnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žádný vliv, přičemž judikatura správních soudů nepřipouští, aby žalované správní orgány důvody svého rozhodnutí doplňovaly a předkládaly soudu až v rámci vyjádření k podané žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 A 629/2002-25). Lze tedy uzavřít, že žalovaný v projednávané věci stanovil dobu trvání zajištění v délce 60 dní, čímž v rozporu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovil delší dobu zajištění, než je dle odůvodnění jeho vlastního žalobou napadeného rozhodnutí doba nezbytně nutná k zajištění, respektive ve vztahu k výroku určujícímu dobu trvání zajištění dostatečně neodůvodnil přiměřenost trvání zajištění právě v délce 60 dnů.

Soud naopak neshledal důvodnou námitku žalobce, podle níž žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodnil realizovatelnost vyhoštění žalobce. Ačkoliv související úvahy žalovaného jsou jen stručné a stejně tak se lze pozastavit nad tím, že žalovaný nijak nespecifikoval podklady, které si dle svých tvrzení z moci úřední v dané věci opatřil, podstatné je v této souvislosti především to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vymezil, že nezjistil žádné překážky bránící vyhoštění žalobce, přičemž tyto skutečnosti prověřil spolu s osobními a rodinnými vazbami žalobce na území ČR a EU při výslechu žalobce, na který v odůvodnění odkázal. Pokud přitom ze skutkových zjištění žalovaného nevyplývaly žádné překážky realizace vyhoštění žalobce a žalobce v žalobě pouze obecně namítá nedostatečnost odůvodnění, aniž by např. uvedl nesoulad vyhoštění s mezinárodními závazky ČR známý žalovanému v době jeho rozhodování, nemohla by být tato námitka ani přes výše uvedené výtky k odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí sama o sobě dostatečná ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí výrokem pod bodem I. dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost. Současně vyslovil, že se věc vrací k žalovanému k dalšímu řízení, přičemž právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem pod bodem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, které by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová